

ОСНОВНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ УПРАВЛІННЯ ПРОЄКТАМИ У СФЕРІ РЕГІОНАЛЬНОГО РОЗВИТКУ

Чечіна І. О., здобувач 2 курсу другого (магістерського) рівня вищої освіти факультету менеджменту

Полторак А. С., професор кафедри менеджменту та маркетингу, д-р екон. наук, доцент

Миколаївський національний аграрний університет

Відповідно до Закону України «Про засади державної регіональної політики» [3] та на виконання Указу Президента України від 20.09.2019 р. № 713 [2] розроблена державна стратегія регіонального розвитку на 2021-2027 роки [1], яка фактично є базовим планувальним документом для ефективної реалізації секторальних стратегій розвитку, необхідної координації державної політики у різних сферах, досягнення використання державних ресурсів у територіальних громадах та регіонах. Зазначимо, що в даному документі наголошується на тому, що вищезазначені процеси мають відбуватися в інтересах людини, а також єдності держави, збереження традиційного характеру історичного середовища та навколишнього природного середовища, а також сталого використання природних ресурсів для майбутніх поколінь українців [1].

Питання управління проєктами, у т.ч. у сфері регіонального розвитку, розглядали у своїх працях В. О. Хрутьба, В. І. Зюсюн, С. Д. Неведров, Р. С. Лисак [5], О. І. Белова, Ю. А. Поскрипко [6], С. В. Бурлуцька, С. В. Бурлуцький [7] та інші. На даному етапі розвитку регіонів ще не відбулося конвертації нових можливостей розвитку територіальних громад у кращу якість життя людини, крім того, недостатньо розвинені й партнерські відносини між регіонами, зберігаються суттєві міжрегіональні диспропорції за базовими показниками економічного розвитку та якості життя людей [1]. Саме тому погоджуємося з думкою, що першочерговими завданнями регіональної політики мають бути економічне зростання регіонів, зміцнення їх конкурентоспроможності, забезпечення робочих місць, створення умов для повернення трудових мігрантів.

На період до 2027 року реалізація державної регіональної політики має здійснюватися на основі системного територіального підходу, відповідно до якого у рамках регіональної політики об'єктом є територія зі специфічним набором просторових, соціальних, економічних та екологічних особливостей. Відповідно, необхідні заходи підтримки потенційних центрів економічного зростання, діяльність яких сприятиме розвитку сусідніх територій та регіону в цілому, а також інтегрованих проєктів розвитку територій з особливими проблемами. Саме це сприятиме мінімізації рівня міжрегіональної асиметрії в розвитку територіальних громад та якості життя людини.

Звертаємо увагу на те, що у Стратегії [1] запроваджено нові підходи до державної регіональної політики, з-поміж яких: перехід до територіально спрямованої політики розвитку на основі стимулювання використання власного потенціалу територій; надання підтримки окремим територіям, які характеризуються особливими проблемами соціально-економічного розвитку, високим історико-культурним потенціалом, екологічними умовами та потребами охорони навколишнього природного середовища [1].

Протягом останніх років відбулася зміна факторів впливу на економічну та соціальну стабільність України, її регіонів та територіальних громад. Глобальні та загальнодержавні виклики безумовно впливають на формування тенденцій та проблем регіонального розвитку. У Стратегії регіонального розвитку на 2021-2027 роки [1] зауважено, що такими викликами є: поглиблення демографічної кризи; зміна клімату, погіршення екологічної ситуації; погіршення якості людського капіталу; непродуктивна економіка; невідповідність інфраструктури сучасним потребам людини та економіки, недосконалість системи національної стійкості та захисту об'єктів критичної інфраструктури; слабкість публічних інституцій.

Отже, проекти у сфері регіонального розвитку мають враховувати та відповідати стратегічній меті державної регіональної політики до 2027 року, яка досягається на основі трьох стратегічних цілей:

- формування згуртованої держави в соціальному, екологічному, гуманітарному, безпековому, економічному та просторовому вимірах;
- підвищення рівня конкурентоспроможності регіонів;
- розбудова ефективного багаторівневого врядування.

Враховуючи стратегічні цілі державної регіональної політики, на період до 2027 року пріоритетами регіонального розвитку, які мають бути враховані у процесі формування та управління проектами регіонального розвитку, є:

- розвиток економічної, соціально-культурної інфраструктурної інтегрованості на різних рівнях (національний, регіональний та місцеві);
- прискорення економічного зростання регіонів із одночасним забезпеченням невиснажливого використання природних ресурсів та покращення стану навколишнього природного середовища;
- підвищення якості та доступності послуг, що надаються органами державної влади та місцевого самоврядування населенню, зокрема на засадах цифровізації;
- охорона культурної спадщини та подальше збереження традиційного характеру середовища населених пунктів.

Література:

1. Про затвердження Державної стратегії регіонального розвитку на 2021-2027 роки : постанова Кабінету міністрів України від 5 серпня 2020 р. № 695. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/695-2020-%D0%BF#Text> (дата звернення: 01.11.2021).
2. Про невідкладні заходи щодо забезпечення економічного зростання, стимулювання розвитку регіонів та запобігання корупції : указ Президента України від 20 вересня 2019 р. № 713. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/713/2019#Text> (дата звернення: 01.11.2021).

3. Про засади державної регіональної політики : закон України від 05.02.2015 р. № 156-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/156-19#Text> (дата звернення: 01.11.2021).

4. Полторак А. С. Архітектоніка наслідків глобалізаційних процесів у фінансовій сфері. *Modern economics*. 2018. № 10. С. 89–96. [https://doi.org/10.31521/modecon.V10\(2018\)-15](https://doi.org/10.31521/modecon.V10(2018)-15).

5. Хрутьба В. О., Зюзюн В. І., Неведров С. Д., Лисак Р. С. Формування методів управління проектами та програмами безпеки об'єктів критичної інфраструктури. *Управління розвитком складних систем*. 2019. Вип. 40. С. 69-75.

6. Белова О. І., Поскрипко Ю. А. Мотиваційний механізм управління проектами: стратегічний аспект. *Вчені записки університету "КРОК". Серія : Економіка*. 2020. Вип. 2. – С. 75-81.

7. Бурлуцька С. В., Бурлуцький С. В. Системний підхід до управління проектами. *Часопис економічних реформ*. 2020. № 3. С. 65-73.

ДО ПИТАННЯ ОЦІНКИ ЯКОСТІ ОБСЛУГОВУВАННЯ НАСЕЛЕННЯ МІСЬКИМ ПАСАЖИРСЬКИМ ТРАНСПОРТОМ

Шепелева А. В., студентка 3 курсу навчально-наукового інституту Економіки і менеджменту

Давідіч Н. В., к.т.н., доцент кафедри управління проектами в міському господарстві і будівництві

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова*

Якість функціонування міської пасажирської транспортної системи є одним з провідних інтересів держави. Оптимізація параметрів транспортної системи перевезення пасажирів у міському сполученні неможлива без планування якості транспортного обслуговування з врахуванням інтересів як перевізників, так і пасажирів. Існуюча система планування якості транспортного обслуговування жителів міста не відповідає сучасним вимогам управління транспортними комплексами. Підвищення якості пасажирських перевезень у системі міського пасажирського транспорту – одне з найважливіших напрямків, поставлених перед потребами суспільства у галузі транспорту.

Управління якістю проекту включає всі роботи, що належать до загальної функції управління. Вони визначають політику у сфері забезпечення якості, завдання та відповідальність. Реалізація цього проводиться такими засобами, як планування якості, контроль та вдосконалення в межах системи забезпечення якості [1]. Управління якістю проекту охоплює всі фази життєвого циклу проекту: від початкового формулювання його характеру, управління процесами та продуктом проектною командою і до його завершення. Цей процес покладається на менеджерів проекту та є часткою загального управління якістю [2]. Науковці наводять данні, що один з фундаментальних принципів сучасного управління якістю є те, що якість